

זה התחיל בקטן, כיום זו אימפריה שלמה, החולשת על גגות המדינה. תחנות הכבלים הבלתי-חוקיות מנפיקות חשבונות ימס והפכו מכובדות. מעמדן חוקי למחצה

פיראטים מכובדים

טעם. ליד אחד השולחנות נערה, המת-קשרת באמצעות מכשירי-קשר, איתר רית וטלפונים ניידים עם אנשי-התחזוקה והמינהל לשם הערכת מידע. אביעד: "בתחילה היה לאנשים קשה לבלוע את נושא הסרטים. הייתי כא לחברה גדולה ומציע לה להפיק סדר-טון וידאו פירסומי, והיו עונים לי

ליים. הגג מהווה "נקודת פיצול". כבלים מגיעים מכמה גגות, מתפצלים לעוד שלוחות, ומשם הלאה. כמו קוריי-עכ"כ ביש לבנים מכסים הכבלים את הנוף, בולטים כין האנטנות, כבלי הטלפון ודורי-השמש. גם מקום-הפגישה היה הפעם הרבה יותר סימפטי. דירה מרוהטת בטובי-

תיים את הכבלים ומתגורר בכלגיה), את תחנת-הכבלים הראשונה בארץ: 15 בניינים מחוברים בחוט. שני סרטים ביום. למיטרה לא היה איכפת, ראו בהם תופעה שולית. ההתפתחות היתה מהירה. מאות בתי-אב התחברו, והרשת הסתעפה. כיום פועלים בקריות, אחד האיזורים המכובלים ביותר בארץ, 25 תחנות כבלים, כשטח שהאוכלוסיה שלו מגי-עה ל-150 אלף נפש בלבד. בקריות הכל מחוברים, והדבר הפך, כך מסתבר, לחלק מהווי-חיים של הפי-רובינציה.

פיראטיות מיקצועית

משדרים משעות הצהריים עד השעות הקטנות של הלילה. כהפרשים בין הסרטים מוקרנים קטעי-בידור, שהוקלטו בעזרת אנטנת צלחת מיוחדת מהלוויינים של גרמניה ולוכסמבורג.

לפני שלוש שנים, כשהתחנות כחי-פה, בקריות, בטבריה ובחדרה היו עדיין בשלב של פיראטיות מיקצועית, הת-חילו לשלב בשידורים גם פירסומות. בתי-העסק הקטנים, שידם לא השיגה את הכסף לפירסום בעיתונות הארצית, העדיפו לשרד ישירות לתוך בתיהם של התושבים המקומיים.

או חיברו מיקרופון לרשת, וקראו את הפירסומות. יותר מאוחר הקרין מחשב מודעות-לוח בגרפיקה ירודה. אחר-כך עברו לשקופיות. משם לסר-טים פשוטים, אילמים, בלי קריינות. היום הגיעו להישגים מרשימים ביותר — סרטי-פירסומת ברמה ארצית, הכר-ללים בתוכם מעין "עלילה" (כמו אלה המוקרנים בבתי-הקולנוע), כשהקריי-נים הם אנשי טלוויזיה ורדיו מהשורה הראשונה.

הרבה זמן היה ררוש כדי לשכנע את המפעילים להתראיין. המישטרה בכל זאת מטילה פחד.

אביעד (שם בדוי) היה הוגה רעיון הפירסומות בכבלים. היום הוא מנהל חברת-צילום בווידיאו, הקשורה בקשר הדוק למפעילי-התחנות. עמית עובד יו-תר בשטח. מתקן, מעביר חוטים, עומד בקשר ישיר עם המנויים.

על גגו של בית בן ארבע קומות אפשר להתרשם מהעוצמה של הכב-

יומיים לפני הראיון העביר השר (ראו) אמנון רובינשטיין את חוק השי-דור בכבלים. דני האשים את השר בני-סיון לסלק את כל המפעילים הנוכחיים מהשטח.

מכיוון שיש לנו עבר פלילי, אסור לנו לגשת למיכרו. העסק יעבור לידיים של חברות גדולות, כמו נונך ונבוס או חדיראן. אם הדבר יקרה, אנחנו נארגן הפגנת אלפים מול הכ-נסת, נקרע את תעודות-הזהות שלנו ונתאסלם! איים אז.

יומת החקיקה של הפרופ' רובינ-שטיין גוועה עם התפטרותו מן הממ-שלה. כיום, כמעט שנתיים אחרי, כבר עזב הדור של דני את הכבלים. הכל מאורגן, ממוסד. מדברים יפה. אין מאיימים בהתאסלמות.

קצת היסטוריה: הקריות שליד חיפה הצמיחו, לא רק את הזמר אדם, להקת בוז'ן ואריק סיני, אלא גם את הכבלים. לפני קצת יותר מחמש שנים הקימו אורי שטרית ואלי אברג'ל (שעזב ביני-

עת-ערב. האורח חזר מהעבר דה, עשה קניות ואף שיחק עם הילדים. הוא מתרווח בכורסה בטרקלין, לוחץ על הכפתור בשלט-רחוק ומרליק את קופסת-הפלא.

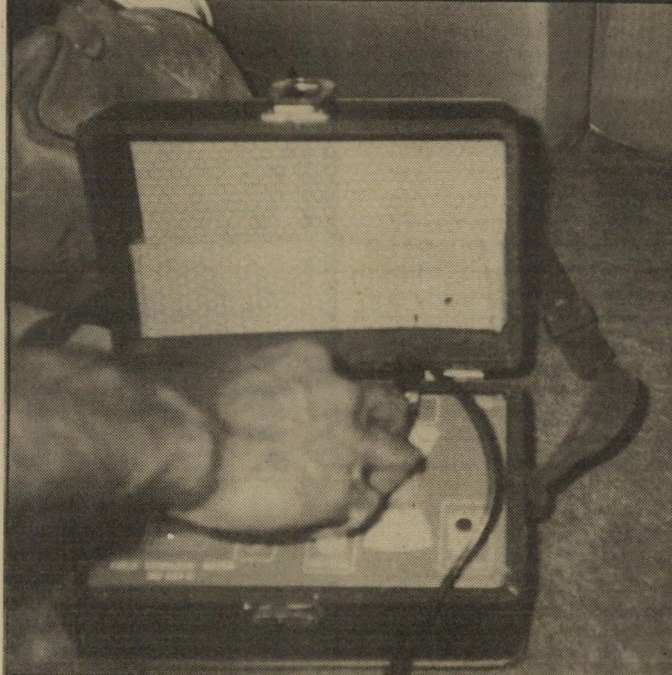
בישראל מוקרנת עכשיו קומדיה וולגארית, אחריה תוכנית-דת, ואחרי-כך החדשות. שוב השטחים הכבושים, שוב פוליטיקה.

בערוץ השכן, אצל הירדנים, אין תרגום, כך גם בטלוויזית המיוחדת-התי-כון בדרום-לבנון. בסוף מסע-התלאות מערוץ לערוץ הוא מגיע, כמו בכל ערב, אל התחנה המקומית, שם מוקרן סרט, שרק לפני חודשים אחרים הוקרן בבתי-הקולנוע.

בקיץ 1986 הסכים איש-כבלים לשוחח איתי. אחרי תיאומים רבים ובי-דיקת הזהות שלי, הזמין אותי דני (השם בדוי) לדירה כמעט-מיטורית בקריית-מוצקין. הדירה, שהיתה מלאה כחטים ובציוד, שימשה כנקודת-מיפגש לאני-שיהכבלים.

תיבת-החלוקה על הגג, בוא נהרוג חמור-חמור

מכשיר לבדיקת המתח בכבלים "יסודות פיליפס? רק באיזורים אחרים"